

Overweging 24 juli 2016 17de ZdhJ C

Genesis 18, 20-32 en Lucas 11, 1-11

Inleiding: Vandaag horen we hoe Abraham met aandrang bidt tot JWHW, niet voor zichzelf maar om Sodom en Gomorra te redden van de ondergang bidt hij, smeekt hij.

Verbazingwekkend ver gaat Abraham op het ongepaste af.

In het evangelie vragen de leerlingen aan Jezus: Heer, leer ons bidden. Jezus bidt het gebed dat wij in elke viering bidden en hij spoort hen aan dat vooral met aandrang te doen, zoals een vriend die je iets vraagt durft aan te dringen.

Overweging

Praten over bidden, of uitleggen hoe je dat zou kunnen doen, is als uitleggen hoe je brood bakt en het vervolgens niet voordoet of samen bakt. De bijbel is een handboek waarin alle vormen van menselijk gedrag niets ontziend beschreven staan en een boek met voorbeelden van Goddelijk gedrag die indruk maken, die je intrigeren, die je vaak niet of niet meteen begrijpt, die zo groot en helemaal ontdaan zijn van eigenbelang, dat ze eeuwigheidswaarde hebben.....

In de lezingen hoorden we Abraham bidden, smeken is misschien een beter woord, zijn aandrang raakt JWHW en ook wie het leest of hoort met open oren...

Ik vraag me af als we zó zouden bidden, spreken met regeringsleiders....als onze paus zó zou spreken met Erdogan, met Poetin, met Juncker en Timmermans en vele andere leiders...wat zou er dan gebeuren???

En zou Jezus nadat Hij zijn gebed met ons gedeeld heeft, ons en ook onze paus niet vragen om met zoveel aandrang te bidden tot er wordt opengedaan en dat we dán allemaal zouden inzien dat we zo niet kunnen doorgaan met vertoning van macht, machtsmisbruik, en alles wat daaruit voortkomt....?

Bidden wij, of laten we het bidden over aan degenen die wij machtigen of waarvan wij verwachten dat zij bidden, of dat ze het moeten doen uit hoofde van hun functie bv. ?

Durven wij nog vragen, zoeken, kloppen tot er wordt opengedaan...of geven we al heel snel de moed op omdat het toch niet lukt?

Ervaren we het gebed nog als kracht, als ruimte, als een vraagbaak waar je met alle vragen, wanhoop en geluk bij terecht kunt..... of kiezen we – voor het gemak het concrete antwoord – en kiezen we voor Google of YouTube?

Die vragen heb ik aan mezelf gesteld, ik ben in mezelf op zoek gegaan naar hoe ik bid en wanneer, naar waar ik om vraag en wat het met me doet..

Mijn grote voorbeeld van bidden was en is mijn oma van moederszijde. Een Duitse, geboren bij de stad Münster in 1889. In 1924 kwamen ze berooid naar Nederland. Opa was een Brabander; ze waren niet langer welkom in Duitsland. Na de dood van opa, ik was toen 7 jaar, kwam oma inwonen bij ons thuis in een gezin met 7 kinderen. Oma was bescheiden, nooit kwam ze er ongevraagd beneden bij zitten, behalve dat ze 's ochtends de aardappels schilde en de groenten schoonmaakte in de keuken en dan weer stilletjes naar boven toog. Als kinderen liepen we graag en geregeld bij haar binnen, bij oma was het altijd rustig, je voelde je welkom, ze zag je en ze luisterde als geen ander. Ze was uiterst voorzichtig met commentaar. Als we als kinderen onderling ruzie hadden en bij haar ons beklag deden dan verstond ze de kunst om je uiteindelijk je eigen gedrag onder de loep te laten nemen.

Oma bad vaak de rozenkrans, ik zie hem zo voor me, met zwarte onregelmatige kraaltjes, glanzend geworden door het vele bidden. Ik vroeg haar vaak naar het waarom van haar bidden, en ik nog kan ik haar biddende stem horen : Vater unser, der Du bist in Himmel, gib uns Heute en naar het einde: und Vergib uns, so wie. Het raakt me het Vater unser, vader van ons allemaal. Haar vader was geen hartelijke man geweest en zij was als kind min of meer afgestaan aan haar gehuwde kinderloze zus. Nooit een verwijt hoorde ik daarover van haar, behalve dat ik dat nooit zou moeten doen een kind afstaan en verder dat je doden moest laten rusten.

De aanwezigheid van oma, de structuur in haar leven, haar geloof en vertrouwen in gerechtigheid ooit, haar oprechte trouw aan het land waar ze woonde, haar weigering deel te nemen aan de pro Duitse demonstraties in Nederland, haar steun in het verzet van haar zoon in de oorlog, haar manier van bescheiden en onophoudelijk bidden, ze werden mede reden voor mij voor mijn keuze voor het maatschappelijk werk en het pastoraat.

Ik bid geen rozenkrans, ik begin mijn dag met de lezingen van de dag uit de bijbel. Het voelt goed als de teksten met me meedelen de dag door. Ik bid vaak op de fiets naar mensen toe als ik een moeilijk gesprek verwacht en vraag om goed te luisteren en te vertrouwen dat het goed gesprek zal zijn als ik me laat leiden, of als ik naar huis rijd en God vraag om deze mens en alle mensen die het moeilijk hebben, nabij te zijn. Het voelt goed als er in een gesprek geen woorden meer zijn, om dan samen te bidden, een Onze Vader en wat op dat moment in ons opkomt. Een heilig moment vol nabijheid en medeleven, kracht, blijheid vaak ook.

Het kan me overvallen, een lied, een gebed, een voorbede, een vredewens, het ontvangen of uitreiken van de communie dat er zomaar en woord in me opwelt dat inhoud geeft en dat al het andere waar ik over inzat minder zwaar voelt.

Ik weet dat ik zal blijven vragen, zoeken en kloppen,

nu ook voor de vluchtelingen die ik en die wij in de parochie ontmoeten,

meer deuren dan ik gehoopt had dat er zich zouden openen blijven gesloten

en toch zullen er altijd mensen zijn die mee blijven vragen, zoeken en kloppen onophoudelijk en hoe goed is het om in de verhalen van de bijbel steun en herkenning te vinden tegen elke vorm van doemdenken in...

Ik vraag me vaak af de laatste tijd

Hoe groot onze kracht wel niet zou zij als we samen zouden geloven en vertrouwen,

in het gebed, met oprecht vragen, zoeken, kloppen en smeken zoals Abraham en Jezus dat hebben voorgedaan? Die vraag wil ik mezelf en aan u blijven voorleggen..... *Amen*